

[Socialministeren]

Jeg skal først benytte lejligheden til at gøre opmærksom på, at kommunerne har en række reaktionsmuligheder, når der er tale om manglende betaling for ophold i dagtilbud.

Ifølge bistandslovens § 7, stk. 2, kan udebleven betaling inddrives efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter. Der er også mulighed for, at restancer kan modregnes i forældrenes krav på overskydende skat.

I Socialministeriets bekendtgørelse nr. 800 af 30. september 1993 om betaling for ophold i dagtilbud for børn og unge er det med hjemmel i bistandslovens § 7, stk. 4, fastsat, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at der skal betales gebyr ved forsinket betaling for opholdet i dagtilbud.

Herudover har kommunalbestyrelsen ved Indenrigsministeriets lov nr. 939 af 27. december 1991 om gebyrer og morarenter fået mulighed for at beslutte, at der skal opkræves morarenter ved dagtilbudsrestancer med 1 pct. pr. påbegyndt måned fra kravets forfaldsdato at regne, samt at der skal betales gebyr for udsendelse af erindringsskrivelser.

Og endelig er der pr. 1. juli 1993 i Skatteministeriets lov om børnefamilieydelse, jf. lov nr. 273 af 6. maj 1993, åbnet mulighed for, at kommunerne kan modregne restancer vedrørende betaling for dagtilbud med op til en tredjedel af børnefamilieydelsen.

Der er således en række måder, hvorpå kommunalbestyrelsen kan forsøge at få indkrævet en opstået restance samt få dækket sine udgifter hertil. Det er den enkelte kommunalbestyrelse, der selv træffer beslutning om, hvilke af disse midler man ønsker at tage i anvendelse, ligesom kommunalbestyrelsen selv tilrettelægger kommunens forvaltning og administration i forbindelse med opkrævning af betaling for ophold i dagtilbud, herunder opkrævning af restancer.

Jeg går ud fra, at kommunalbestyrelserne ved tilrettelæggelse af deres forvaltning og administration i forbindelse med opkrævning af restancer er opmærksomme på, at tillidsforholdet til forældrene ikke må ødelægges, idet dette er vigtigt for et godt og trykt samarbejde med forældrene om børnenes hverdag i dagtilbudene.

Spm. nr. S 496

Til skatteministeren (17/1 94) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 437 fra spørgeren oplyse, om begrundelsen i svaret lydende: »at køretøjet er indleveret til ophugning hos en autoophugningsvirksomhed, som drives i overensstemmelse med den danske lov om miljøbeskyttelse og regler udstedt i medfør heraf«, er i overensstemmelse med lovens § 7 a, samt oplyse, om bestemmelsen er en skjult købs dansk-klausul, der reelt sætter gældende EU-lovgivning om fri bevægelighed for bl.a. tjenesteydelser over landegrænserne ud af kraft?«

Begrundelse

Spørgeren er af den opfattelse, at EU-lovgivningen om bl.a. fri bevægelighed for tjenesteydelser over landegrænserne også omfatter ophugning af biler, og at bestemmelserne er uafhængige af eventuelle danske tilskud hertil.

Ligeledes kunne man forestille sig, at et udenlandsk autoophugningsfirma faktisk havde miljøbestemmelser, der matchede de danske miljøbestemmelser og herved ville opfylde lovens formål og bogstav.

Det er endvidere spørgerens opfattelse, at det afgørende formål med loven er, at gamle biler fjernes fra vejen, og at det ikke er så afgørende, at det er danske autoophugningsfirmaer, der skal stå for ophugningen. I så fald må der være tale om en købs dansk-klausul.

Spørgeren vil sluttelig henlede ministerens opmærksomhed på, at der i svaret på spørgsmål nr. S 437 er indsat »den danske«, hvilket ikke fremgår af lovens § 7 a.

Svar (11/2 94):

Skatteministeren (Stavad):

Når der i lovens § 7 a ikke står »den danske« miljøbeskyttelseslov, skyldes det, at henvisning i dansk lovgivning til andre love altid er en henvisning til danske love, medmindre andet er anført.

Som jeg også gjorde opmærksom på i min besvarelse af spørgsmål nr. S 437, står det enhver ejer af dansk indregistrerede biler frit for at sælge sin bil til en autoophugger i et andet EU-land.